

Trons och kärlekens solidaritet – Femte påsksöndagen

Konflikter kan uppstå överallt och alltid. Konflikter i sig är inte farliga. De kan tyda på att man tar saker och ting på allvar. Men konflikter kan bli farliga, om man sopar dem under mattan och inte talar med varandra och försöker hitta en lösning. Redan i urkyrkan var det gott om konflikter. Vi får inte göra oss några illusioner och tro att det rådde en idyllisk och problemfri tid i kyrkans begynnelse. Apostlagärningarna, som vi läser ur nu under påsktiden, talar ofta om sådana konflikter. I dagens läsning rör det sig om en svårlöst konflikt, eftersom vissa änkor blev åsidosatta vid den dagliga utspisningen (jfr Apg 6:1). Idag har vi knappast detta problem, eftersom det inte finns många församlingar som har någon utspisning överhuvudtaget, vare sig för änkor eller andra behövande. I vår nutida individualistiska atmosfär, som också drabbar våra församlingar, tänker man mer på sina privata behov. På det sättet slipper man naturligtvis en sådan konflikt, men man kan i stället riskera att hamna i konflikt med själva evangeliet, som förehåller oss att tänka mer på de behövande och fattiga än på vår egen bekvämlighet.

Hur löste man då denna konflikt som gällde denna utspisning av dessa stackars änkor? Svaret får vi också i Apostlagärningarna: ”välj ut sju män bland er som har gott anseende och är fyllda av ande och vishet, så sätter vi dem till sådana uppgifter” (Apg 6:3). Sagt och gjort, och sedan dess har vi diakonatet i kyrkan. Sju män fick detta uppdrag, bland annat Stefanus, som skulle bli kyrkans protomartyr. Det vi kallar diakonia har sedan dess en given plats i kyrkans liv. Denna kärlekstjänst i Jesu efterföljd måste ständigt aktiveras och anta nya gestalter alltefter de behov som uppstår genom tiderna. Men det finns alltid en risk att man glömmer bort eller försummar att se att i varje tid och i varje miljö måste denna diakonia bli konkret och verklig, annars riskerar trons och kärlekens solidaritet att torka ut och försvinna. Just nu är det säkert många församlingar som brottas med tanken på hur man under pandemin skall kunna bistå församlingens änkor och andra äldre och sjuka, som riskerar att bli bortglömda och utsatta för smitta.

Det finns naturligtvis ingen konflikt mellan liturgia och diakonia, mellan bön till Gud och arbete för de eftersatta. Tvärtom. Ju mer vi växer in i en äkta och levande relation till Herren, desto tydligare kommer vi också att förstå att han vill använda oss för att bistå de behövande. ”Då blir också ni till levande stenar i ett andligt husbygge” (1 Pet 2:5), skriver Petrus. Kyrkan är en gemenskap i Kristus, där vi alla är levande stenar genom vår förening med honom och med varandra. Den helige Ande ser till att det alltid råder en trons och kärlekens solidaritet mellan de levande stenarna i detta husbygge. Där får vi ömsesidigt understödja varandra

både på det andliga och det mer materiella planet. Visst finns det några som mer betonar den andliga solidariteten, liturgia, medan andra mer betonar den materiella, diakonia. Men i grund botten gäller det alltid att se samspelet och samverkan. Det finns många olika kallelser i kyrkan, men de har alltid sin rot i Jesus Kristus själv som säger: ”Sannerligen, jag säger er: den som tror på mig, han skall utföra gärningar som jag, och ännu större” (Joh 14:12).

Det måste svindla för vår tanke när vi hör dessa ord. Skulle vi kunna utföra gärningar som är ännu större än Jesus? Förväntar han sig så mycket av oss, vi som är så svaga både i vår tro och i vår kärlek? En sak är i alla fall säker. Jesus har större förväntningar på oss än vi själva kan förstå. Han har också större kärlek och tilltro till oss än vi någonsin kan begripa. Han vill fortsätta att arbeta och verka i denna värld genom oss. Vi är levande stenar i hans husbygge. Vi är lemmar i hans mystiska kropp. Genom vårt dop lever han i oss och vill genom oss göra stora ting i denna värld. Vi alla som har döpts in i denna oupplösliga enhet med den korsfäste och uppståndne Herren är samtidigt djupt förenade med varandra i trons och kärlekens solidaritet. ”Ni är *ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk*. Han har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus” (1 Pet 2:9; jfr 2 Mos 19:5f, Jes 43:20f).

Kanske vi tycker att Jesus har alldeles för stora förväntningar på oss. Men om vi nu är hans heliga folk, om vi nu har fått den helige Ande som en gåva och kraft i vårt liv, ja, då har han all rätt i världen att vänta sig något av oss. Det är det som alltid är den stora konflikten som vi bär med oss genom livet. Är det honom vi vill tjäna och efterfölja eller oss själva? Vill vi leva av denna trons och kärlekens solidaritet eller är det mer egna intressen och egna behov som vi styrs av? Varje dag står vi faktiskt inför denna konflikt. Och det är bra, för denna konflikt påminner oss om att vi måste välja sida. Varje dag måste vi hitta en lösning. Varje dag få vi en möjlighet att med Guds hjälp välja rätt. Därför måste vi verkligen lära oss att lita på Guds nåd och lyssna till hans röst, som alltid diskret och försynt vill hjälpa oss att göra det som är honom till behag. ”Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig” (Joh 14:1), säger Jesus. Genom trons ljus får vi alltid hans hjälp att leva i denna djupa gudsgemenskap, som kommer att bära frukt i trons och kärlekens solidaritet.